

[Aksel Møller.]

hvornår finansudvalget har haft lejlighed til at behandle den sag. Den kom til finansudvalget den 9. april. Det er dog egentlig simpel anstændighed, at man, selv om det drejer sig om en almindelig sag, bruger nogle dage til at se på, hvad 40 mill. kr. skal bruges til. Det er i øvrigt ikke engang det konservative folkepartis medlemmer af finansudvalget, der har standset behandlingen af denne sag på dette tidspunkt. Hvis den højtærede statsminister er i tvivl, kan han se hæftet; det ligger derhenne. Det er sendt den 9. april til finansudvalget. Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at den måde, hvorpå ministeren søger at beklukke det konservative folkepartis vilje til at være med her, finder jeg ikke rimelig.

Jeg skal også sige et par ord om drøftelserne i sin tid om beredskabet. Det konservative folkeparti har efterlyst en beredskabsordning, men der kunne ikke skabes enighed om, at folketinget som sådant skulle stå bag arbejdet med den. Den højtærede statsminister har derefter taget den meget fornuftige beslutning at lade foranstaltningerne finde sted på regeringens ansvar. Vi ønsker regeringen lykke med dette arbejde og håber, det hurtigt vil føre til resultater.

Vi har nu vekslet ord nogle gange under denne debat, og vi kommer til at gøre det igen i den kommende tid. Jeg for mit vedkommende skal da slutte min del af debatten — i hvert fald foreløbig — med en bemærkning i anledning af den højtærede statsministers ord om, at han ikke kan se, der er rokket ved regeringens udtalelser ved denne lejlighed. Jeg vil gerne dertil sige, at det er jo heller ikke så afgørende, hvad han kan se; det afgørende er, hvad vælgerne kan se.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: Må jeg for at bedømme størrelsesordenen i disse Marshallmillioner, der er tale om, sige, at venstre var, forstod jeg, rede til at bevilge 6 mill. kr. Det må altså have haft en betydning. Men man nægtede at bevilge de 12 millioner.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen spurgte mig, om det radikale venstre efter valget ville støtte en socialdemokratisk regering. Jeg tror, at det ærede medlem

helt misforstår situationen. Vor opgave er ikke at støtte nogen, vor opgave er at føre en politik, og jeg skal gerne karakterisere, hvad det vil sige. Hvis venstre og de konservative vil være med til at gennemføre de ting, der blev fremført på Nyborg Strand, de programpunkter, om man vil kalde det sådan, og socialdemokratiet ikke vil, vil vi gennemføre dem sammen med venstre og de konservative. Men hvis venstre og de konservative — som det tyder på for de konservatives vedkommende — ikke vil være med til det, men socialdemokratiet vil, gennemfører vi det virkelig sammen med dem. Det er da ligetil.

Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen dernæst siger, at jeg skulle have interesse i at lægge en afstand mellem venstre og de konservative, forstår jeg ikke, hvad det ærede medlem mener dermed. Jeg har kun nævnt de områder, hvor de to partier er uenige, hvor de er gået imod hinanden, hvor venstre og det radikale venstre er gået imod de konservative på meget afgørende områder.

Til sidst blot den bemærkning, at jeg satte overordentlig pris på den erklæring, det ærede medlem nu afgav angående venstres stilling til kommende regeringsdannelse. Jeg forstår herefter fuldt ud, at hr. Axel Kristensens udtalelser var meget vise; de står ved magt. Venstre ønsker at stå frit efter valget og kan ikke alene tænke sig at gå ind i en regering sammen med de konservative.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Jeg har henvist til den mulighed, at Danmark kan blive inddraget i og blive offer for en storkrig, som udbryder, uden at Danmark har haft nogen som helst indflydelse på det, i kraft af at Danmark er medlem af en militæralliance. Jeg har illustreret dette med henvisning til NATOs beredskab natten mellem den 5. og 6. november i fjor i anledning af alarmerende meldinger fra Tyrkiet om, at sovjetiske bombemaskiner overfløj Tyrkiet på vej mod syd. Da jeg fremdrog dette, blev jeg udsat for forhørmæssige afbrydelser af den højtærede statsminister, som med sine afbrydelser ville skabe indtryk af, at det var en ammestuehistorie, jeg fortalte — der skulle overhovedet ikke være noget